

A romantic couple is shown in profile, kissing. The man is on the left, wearing a denim jacket, and the woman is on the right, wearing a white top. The background is dark with several out-of-focus bokeh lights in shades of blue and purple. The title 'DROOM VAN MIJ' is overlaid on the image in large, stylized letters.

DROOM VAN MIJ

Hij wil haar beschermen,
maar juist HIJ is het gevaar

JENNIFER L. ARMENTROUT

Jennifer L. Armentrout

Droom van mij

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

Er was eens, in de toekomst...

*Ik was een student, gefascineerd door verhalen en leren.
Ik bestudeerde filosofie, poëzie, geschiedenis, het occulte, en
de kunst en de wetenschap van liefde en magie. Ik had een grote
bibliotheek bij mijn vader thuis en verzamelde duizenden
boeken met fantastische verhalen.*

*Ik leerde over oude volken en vergane
tijden. Over mythen en legenden en dromen van alle mensen
door de millennia heen. En hoe meer ik las, hoe verder mijn fantasie
groeide, tot ik ontdekte dat ik in de verhalen kon reizen... om er echt
een deel van te worden.*

*Ik wou dat ik kon zeggen dat ik naar mijn leraar luisterde
en mijn gave respecteerde, zoals ik had moeten doen.
Als ik dat had gedaan, zou ik je nu niet dit verhaal vertellen.
Maar ik was roekeloos en verward en pronkte met mijn moed.*

*Op een middag, nieuwsgierig naar de mythen van de
Arabische nachten, reisde ik terug naar het oude Perzië om
zelf te zien of het waar was dat Shahryar (Perzisch, 'koning')
elke dag een nieuwe maagd trouwde en dan zijn vrouw van gisteren
liet onthoofden. Het stond geschreven en ik had het gelezen, dat tegen
de tijd dat hij Sheherazade, de dochter van de vizier, ontmoette, hij
duizend vrouwen had vermoord.*

*Er ging iets mis met mijn poging. Ik arriveerde
midden in het verhaal en wisselde op de een of andere manier
van plek met Sheherazade – een fenomeen dat nog nooit was
voorgekomen, en ik kan het tot op de dag van vandaag
niet verklaren.*

Nu zit ik vast in het oude verleden. Ik heb het leven van Sheherazade overgenomen en de enige manier waarop ik mezelf kan beschermen en kan blijven leven, is doen wat zij deed om zichzelf te beschermen en te blijven leven.

Elke nacht roept de Koning mij en luistert naar me als ik verhalen vertel. En als de avond eindigt en de dageraad aanbreekt, stop ik op een punt waar hij ademloos van achterblijft en waardoor hij verlangt naar meer. En zo spaart de Koning mijn leven nog een dag, zodat hij misschien de rest van mijn duistere verhaal hoort.

Zodra ik klaar ben met een verhaal... begin ik met een nieuw... zoals dit, lieve lezer, dat nu voor je ligt.

Hoofdstuk 1

Je zou heel knap zijn, als je maar wat zou afvallen.

Ik klemde mijn vingers om mijn autosleutels terwijl ik de bar uit stormde en in de zware, vochtige zomerlucht terecht kwam die kenmerkend was voor juli. De kartelrandjes van mijn sleutels drukten in mijn handpalm terwijl ik de behoefte wegdrukte om terug de bar in te lopen en de sleutels in een van de opgepompte spieren van die klootzak te prikken.

Toen Rick me mee uit vroeg, wist ik al dat deze date een slecht idee was.

Het moment dat ik op de crosstrainer stapte in de sportschool die deel uitmaakte van de Lima Academy, zag ik Rick van het ene grietje naar het andere vliegen. Hij droeg een nylon joggingbroek en een shirt van BabyGap, dat zo strak zat dat ik altijd dacht dat het elk moment open kon springen. Ik wist tot vanavond niet eens dat hij voor de Lima Academy werkte, op hun afdeling marketing en sales. Ik had het idee dat ik inmiddels al alles van hem wist, want dat was het enige wat hij deed: over zichzelf praten.

Jezus, waarom had ik in vredesnaam ja gezegd? Was ik zo alleen en verdrietig? Het klikken van mijn hakken op de stoeptegels was mijn enige antwoord. Op een vrijdagavond in de stad parkeren was een verschrikkelijk idee. Ik moest nog eeuwen lopen voor ik bij mijn auto zou zijn.

Je zou heel knap zijn, als je maar wat zou afvallen.

Ik perste mijn lippen op elkaar. Ik kon niet geloven dat hij dat

echt tegen me had gezegd, alsof het een compliment was. Echt, what the fuck? Het was niet alsof ik niet wist dat ik wel een kilo of vijftien zou kunnen missen, maar in de achtentwintig jaar van mijn leven had ik allang geaccepteerd dat ik nooit van m'n leven een *thigh gap* zou hebben, dat er altijd rare deukjes in mijn kont zouden zitten en dat geen enkel aantal sit-ups tegen mijn liefde voor cupcakes op kon.

Diep vanbinnen wist ik wel waarom ik ja had gezegd. De afgelopen twee jaar had ik geen enkele succesvolle date gehad en mijn laatste serieuze relatie was geëindigd in 'tot de dood ons scheidt'.

Ik was achtentwintig.

Een weduwe.

Ik zuchtte en liep de hoek om terwijl ik mijn haar achter mijn oor stopte. De zweetdruppeltjes parelden op mijn voorhoofd. Ik liep aan de rand van de stoep, onder de lantaarnpalen en ver weg van de donkere steegjes. Ik kon mijn auto al zien staan, aan het einde van dit rustige blok. Het was vroeg voor de vrijdagavond, maar ik ging naar huis om die bus Pringles met bbq-smaak open te maken waar ik al de hele avond trek in had. Ik zou Rick vergeten terwijl ik in de nieuwste roman van Lara Adrian dook.

Waarom konden die alfavampieren met een hart van goud niet echt bestaan?

Ik hoorde ineens een gepijnigde kreun toen ik bijna bij mijn auto was. Mijn instinct werd wakker en mijn intuïtie zei dat ik moest blijven lopen, maar ik keek naar rechts. Ik kon er niks aan doen. Mijn hoofd reageerde uit zichzelf, een reflex, en ik struikelde.

Afschuw greep me bij de keel, mijn spieren verkrampten en mijn bloed werd ijzig. Doodsangst zorgde ervoor dat de tijd langzamer ging en het tafereel tot in detail in mijn geheugen gegrift werd.

Dof, geel licht verlichtte de drie mannen in het steegje. Een van de mannen stond iets verder van de anderen af. Zijn geblondeerde, vette haar stond rechtovereind. Hij had een litteken. Een dunne

streep over zijn gezicht, lichter dan de rest van zijn huid. Een andere man leunde tegen de bakstenen muur van het gebouw. Het steegje leek benauwend. Ik kon zijn gezicht niet duidelijk zien, want zijn hoofd hing op zijn schouders en hij leek bijna niet in staat om op zijn benen te staan. Hij was overduidelijk gewond. De derde man, met een kaalgeschoren hoofd, stond recht voor de gewonde man, en ondanks dat ik hem alleen en profil zag, was het een gezicht dat ik nooit zou vergeten.

De haat stond in elke lijn van zijn gezicht gegroefd, van de donkere streep van zijn wenkbrauwen en zijn schele ogen, tot de haakneus en zijn vervormde, opgetrokken bovenlip. Het was een grote man. Lang. Brede schouders. Hij droeg een wit hemd, en toen mijn blik langs zijn arm gleed, zag ik dat zijn arm gemarkeerd was met lijnen. Een tatoeage. Maar ik dacht niet meer aan die tatoeage toen ik zag wat hij in zijn hand had.

De kale man richtte een pistool op de gewonde man.

Mijn instinct gilte als een brandalarm. *Ren. Ren weg. Hij heeft een pistool! Ga nu.* Maar ik kon me niet bewegen, ik was verscheurd tussen geschrokken ongeloof en een inwendige drang om, al kostte het mijn leven, het juiste te doen, om in te grijpen en om –

Er was een kleine lichtflits en de donder knalde boven ons. De gewonde man zeeg ineen alsof een marionettenspeler zijn touwtjes had doorgeknipt. Hij raakte de grond met een vleesachtige smak en op dat moment kon ik alleen mijn hart horen, dat hevig bonkte en bloed door mijn aderen liet stromen.

Dat knalgeluid was geen onweer. Die lichtflits was geen bliksem.

Het besef kwam binnen toen ik de man op de grond zag liggen. Er spreidde zich een donkere poel uit op de tegels waar hij lag. Mijn hart sloeg over terwijl mijn mond openging om een teug lucht in te ademen.

Nee. Echt niet.

De man met het litteken praatte met de man met het pistool,

zijn stem hoog van opwinding, maar ik kon niet horen wat hij zei. Mijn hand maakte een stuiptrekking en de sleutels vielen uit mijn greep. Ze knalden met veel lawaai op de stoep, hetzelfde geluid dat ik maakte als ik op de loopband liep.

Het hoofd van de kale man draaide mijn kant uit, en als ik eerder al het idee had gehad dat de tijd langzaam ging, stond de tijd nu stil. We keken elkaar aan en op dat moment was een angstaanjagende verbintenis gevormd. Hij zag mij. Ik zag hem.

Ik had gezien dat hij iemand in het gezicht schoot.

En deze man, deze moordenaar, wist dat.

Hij hief langzaam zijn arm omhoog. Al mijn spieren reageerden en kwamen in beweging. Met een bonkend hart draaide ik me om en ik rende terug naar de bar. Mijn longen brandden terwijl ik een schreeuw voelde opkomen. Een geluid waarvan ik wist dat ik het nog nooit had geproduceerd, zelfs niet in mijn zwartste dagen.

Links van me ontplofte baksteen, waardoor scherpe stukjes de lucht in vlogen. Ik voelde de pijn in mijn wang schieten en struikelde. De hak van mijn schoen bleef hangen en de schoen slipte van mijn voet, maar ik bleef rennen en liet de schoen achter.

Ik moest iemand vinden. Ik moest om hulp vragen. Ik moest...

Toen ik de hoek om stormde, knalde ik tegen iemand op. Een geschrokken schreeuw bleef in mijn keel hangen toen ik terugveerde. Er klonk een grom en ik voelde een hand naar mijn arm reiken, maar het was te laat. Ik viel en kwam hard op mijn zij terecht. Een pijnscheut schoot door mijn botten en de lucht werd uit mijn longen geslagen.

‘Holy shit,’ zei een mannenstem boven me. ‘Gaat het wel?’

Ik snakke naar adem terwijl ik rechtop ging zitten en hoorde een vrouw zeggen: ‘Natuurlijk gaat het niet, Jon. Ze knalde keihard tegen je aan!’

Ik keek omhoog door het haar dat voor mijn gezicht was gevallen. Ik zag ze wegrennen – de man met het litteken en de kale

man, de koelbloedige moordenaar –, over de stoep, in de richting van mijn auto. Ik keek ze na tot ze waren verdwenen.

‘Mevrouw?’ vroeg de man. ‘Mevrouw, gaat het wel?’

Met trillende handen drukte ik mezelf op mijn knieën. De hele wereld werd ineens hard en scherp. Auto’s die voorbijreden klonken als vliegtuigen. Deuren die werden dichtgetrokken klonken alsof ze herhaaldelijk dicht werden geslagen. En mijn eigen hart bonkte als een steeldrum.

‘Ja. Nee,’ kraste ik. Ik drukte mijn vingers tegen mijn brandende wang en toen ik iets nats en warmes voelde, trok ik snel mijn hand weg. Mijn vingers waren besmeurd met iets donkers. Ik keek de richting uit waar ik vandaan was gekomen. ‘We moeten de politie bellen. Er is iemand neergeschoten.’

Hoofdstuk 2

Ik was nooit eerder op een politiebureau geweest. Mijn leven leek op het oog doodsaai. Geen parkeerboetes. Nog nooit bekeurd voor te hard rijden. En zelfs als tiener hield ik me al aan de wet.

Oké, ik had weleens gedronken toen het nog niet mocht en ik had ook wiet gerookt, maar ik was er nooit heel ver in gegaan.

En ik was slim genoeg om niet gepakt te worden.

Maar nu zat ik in zo'n kamer zoals ik ze kende van tv. Ik wist zeker dat de camera in de hoek echt was. En hoewel ik niets fout had gedaan, verwachtte ik bijna dat er een grote detective met brede schouders binnen zou komen stormen en beschuldigingen tegen me zou schreeuwen.

Mijn vingers knepen het verfrommelde zakdoekje dat ik naar mijn idee al uren vasthad fijn. De man tegen wie ik op geknald was, had de politie gebeld, omdat ik niet meer wist hoe ik mijn telefoon uit mijn tas moest halen en de politie moest bellen.

Shock.

Dat hadden de ambulancebroeders die vlak na de rood-blauwe lichten van de politie aan waren komen rijden tegen me gezegd. Ze wilden dat ik meegang naar het ziekenhuis, maar de politieagenten wilden daar niet op wachten. Ze wilden antwoorden. Ik was een getuige van een... van een moord.

Want die man in het steegje was dood.

En ik was niet ernstig gewond. Mijn handpalmen waren geschaafd en mijn lichaam deed pijn van de val. De sneetjes op mijn

wangen waren niets vergeleken met wat er met die man in het steegje was gebeurd.

Met mij kwam het wel goed.

Mijn adem stokte en ik weigerde mijn ogen langer dan een seconde dicht te doen, want toen ik dat in de auto had gedaan terwijl ik door een agent naar het bureau werd gereden, zag ik de kale man met het pistool weer schieten. Ik hoorde de knal. Ik zag de man inzakken als een pudding.

Ik zag dat de kale man zijn pistool op mij richtte.

Doodsangst kwam weer naar boven en ik drukte het beeld weg voordat het verder kon gaan, maar ik kon de gedachte dat die kale man mijn gezicht had gezien niet wegdrücken. Hij wist dat ik een getuige was. Dat was angstaanjagend, want ik wist zeker dat hij niet zou hebben geschroomd om mij neer te schieten.

Hij had die man zo makkelijk neergeschoten.

Ik vouwde mijn armen om mezelf heen en staarde naar het bijna lege bekertje water dat voor me stond. Ik had het bijna in een keer leeggedronken toen de agent het me had gebracht. Er liep een rilling over mijn ruggengraat. Het was zo koud hier. Zelfs het puntje van mijn neus was koud.

In plaats van mijn hoofd leeg te houden, overdacht ik wat er gebeurd was. Ik dacht na over hoeveel tijd er was verstreken tussen het weggaan bij de bar en het moment dat ik langs het steegje liep. Wat ik had gezien was belangrijk. Er was iemand vermoord en ik had gezien wie daarvoor verantwoordelijk waren. Elk stukje informatie dat ik kon terughalen, kon helpen bij de vervolging.

Dus bleef ik de gebeurtenissen in mijn hoofd herhalen, tot het verschrikkelijke moment dat het pistool afging, ook al moest ik ervan huiveren en wilde ik het liefst dat ik was doorgelopen. Laf misschien, maar ik wist dat ik me deze dag tot mijn dood zou blijven herinneren.

Die man had het leven gelaten in een naar pis stinkend steegje.

Ik huiverde opnieuw. Toen ik ja zei tegen een afspraakje met Rick the Dick, had ik nooit kunnen denken dat ik die avond op een politiebureau zou belanden als getuige van een moord.

Ik had geen idee hoelang ik hier al zat, maar op een gegeven moment was er een agent langsgesproken met mijn autosleutels. Nadat hij het merk en model had opgevraagd, was hij weer weggegaan om mijn auto op te halen. Ik wist niet of dat normaal was, maar ik waardeerde het gebaar.

Het laatste wat ik wilde doen, was teruggaan naar die plek.

Een onvaste zucht ontglipte me toen de deur openging en ik keek op. Er kwamen twee mannen binnen. Het eerste wat ik zag was dat ze er precies zo uitzagen als ik dacht dat rechercheurs eruitzagen. De ene man droeg een beige broek en de andere een zwarte. De ene man had een kreukelig overhemd aan, alsof hij midden in de nacht gebeld was en het eerste wat hij op de vloer aantrof had aangetrokken. Hij was ouder, misschien midden vijftig, en de blik in zijn donkere ogen was sympathiek toen hij dichterbij kwam. Ik rook de geur van verse koffie uit het bekertje dat hij bij zich had. Hij legde een dichte map op tafel.

‘Mevrouw Ramsey? Het spijt me dat u zo lang hebt moeten wachten. Ik weet dat u een lange avond hebt gehad. Ik ben rechercheur Hart.’ Hij draaide zich half om. ‘En dit is rechercheur...’

Ik keek al naar de andere man, zag hoe zijn gestreken witte polo los om zijn slanke middel zat, maar strakker om zijn borst en schouders. Dit was niet het moment om iemand uitgebreid uit te checken, dus dwong ik mezelf omhoog te kijken. Mijn blik landde net op zijn gezicht toen rechercheur Hart hem voorstelde.

Mijn hart stopte voor de tweede keer die avond.

O mijn god.

Ik voelde mijn ogen wijd openschieten toen ik de tweede man aangaapte. Hij keek me met dezelfde blik van ongeloof op zijn bizar knappe gezicht aan. Ik hoefde niet eens zijn naam te horen.

Ik wist precies wie hij was.

Colton Anders.

O mijn god. Het was hem echt. Die hoge, krachtige jukbeenderen, die strakke lijn van zijn kaak, zijn volle lippen en die heldere, doordringende blauwe ogen die hadden geleid tot een beschamende hoeveelheid puberfantasieën.

God, ik was verschrikkelijk. Ik had de hele middelbare school een vriendje gehad – de jongen die uiteindelijk mijn man werd – maar Colton was er altijd geweest. Hij was de onbereikbare god op de middelbare school, de jongen voor wie je naar school ging en die je van een afstand begeerde, al was de kans om zijn aandacht te trekken nog kleiner dan de kans dat een ijspegel een dag zou overleven in de hel.

Colton was klassiek knap, net als zijn jongere broer Reece, en hij zag er meer uit alsof hij op weg was naar een fotoshoot dan dat hij bezig was met een moordonderzoek.

Omdat ik zo verbaasd was, kwam de vraag zomaar uit mijn mond. ‘Ik dacht dat je voor de county werkte?’

‘Vroeger ja, maar ik ben overgeplaatst.’ Colton ging met zijn hand door zijn donkerbruine haar. Woonde hij nog steeds in Plymouth Meeting? Was hij naar Philadelphia verhuisd? Die vragen waren ontzettend ongepast, dus ik wilde ze niet stellen. Tot mijn verbazing lukte het me gelukkig om mijn mond te houden terwijl hij naar me staarde. ‘Shit, Abby. Ik wist niet dat jij het was die hier zat.’

Hij wist mijn naam? En hij wist nog wie ik was? Als het Willy Wonka was die de kamer was binnengekomen, zou ik minder verbaasd zijn geweest dan nu. Colton en ik hadden vroeger totaal andere vrienden en ik wist zeker dat hij me niet had opgemerkt op de middelbare school.

‘Jullie kennen elkaar?’ vroeg Hart met een frons terwijl hij naar ons keek.

Colton knikte kort. ‘We zaten op dezelfde middelbare school,

maar ik heb haar...' Hij liet zijn arm vallen. 'Ik heb je in geen jaren gezien.'

O, maar ik had hem wel gezien. Niet vaak. Af en toe in de supermarkt. Een keer in de bioscoop. Ik was met een vriendin en hij was met een blonde vrouw met lange benen.

'Ik...' Ik slikte en keek voorzichtig naar rechercheur Hart. Na wat er vanavond was gebeurd voelde het al alsof ik in een droom zat. Of een nachtmerrie. 'Ik ben naar de universiteit gegaan en ben nadat ik geslaagd was naar New York verhuisd. Ik woon hier nu weer sinds ongeveer vier jaar.'

Colton liep om Hart heen en kneep zijn blauwe ogen samen, waardoor zijn donkere wimpers nog meer opvielen. 'Gaat het wel met je?' Hij keek weer naar de andere rechercheur. 'Is ze nagekeken door de ambulancebroeders?'

'Zover ik van agent Hun begrijp, is ze nagekeken en weigerde ze naar het ziekenhuis te gaan.'

Die toegeknepen blik landde op mij. 'Je moet naar...'

'Het gaat goed met me.' Hoe slecht zag mijn gezicht eruit? Ik weerstond de verleiding om in de spiegel te kijken. 'Echt waar.'

'Er is op je geschoten,' merkte Colton op.

Ik kromp ineen, verloor even de controle over mezelf. Ofwel de agent ter plaatse had alles aan hem verteld, ofwel het stond in het dossier. 'De kogel is denk ik in de muur terechtgekomen. Het waren stukjes baksteen.' Ik pauzeerde even en bevochtigde mijn lippen. 'Het is niet...'

Coltons blik bleef even op mijn lippen hangen, zo lang dat ik het opmerkte. Hij keek me snel weer gewoon aan terwijl hij op de stoel links van mij ging zitten. 'Heb je je man al gebeld?'

Wat? Ik knipperde met mijn ogen. Hij wist dat ik getrouwd was? Oké, het was niet echt een geheim of zo, maar toch. Kevin en ik waren vlak na ons examen getrouwd, in de zomer, en tegen de herfst waren we verhuisd. Ja, we hadden allemaal bij elkaar op

school gezeten, maar ik was compleet onzichtbaar geweest.

Ik ademde oppervlakkig in en liet het zakdoekje langzaam los. Ik probeerde mijn gedachten bij elkaar te rapen. 'Kevin is vier jaar geleden overleden. Een auto-ongeluk.'

'Shit.' Colton ging rechtop zitten en de blik in zijn ogen werd zachter. 'Dat wist ik niet.' Hij legde zijn grote hand op mijn schouder. Het gewicht was verbazingwekkend geruststellend. 'Het spijt me, Abby.'

'Het is...'

Het ging niet écht goed, hoewel ik allang het gemis van Kevin had geaccepteerd. Sommige dagen waren nog steeds moeilijk. Iets kleins, zoals een bepaalde geur of een liedje op de radio, deed me aan hem denken, en aan hoe fragiel het leven is. 'Dank je.'

Hij kneep zachtjes en liet zijn hand zakken, zijn vingertoppen streelden licht mijn blote huid. 'Goed. Laten we aan de slag gaan zodat je naar huis kan.'

Hart trok zijn wenkbrauw op toen hij Colton aankeek. Hij ging tegenover me zitten. 'Ik weet dat je al een verklaring hebt afgelegd, maar we willen dat je vanaf het begin begint, goed?'

Ik knikte langzaam. 'Ik ging weg bij Pixie en liep naar mijn auto, die stond een paar straten verderop geparkeerd. Misschien drie of vier. Het was vroeg. Ongeveer halfnegen. Ik had een... een date, maar die gast was een onwijze eikel.' Ik voelde mijn wangen rood worden toen ik naar Colton keek. 'Het spijt me. Dat is niet echt belangrijk.'

Coltons lippen trilden. 'Alles is belangrijk.'

Ik dwong mezelf langzaam en rustig in te ademen. 'Oké. Ik liep naar mijn auto en ik lette niet echt op. Dat gedeelte van de stad is niet zo heel slecht en dus verwachtte ik niet dat er iets ergs zou gebeuren, snap je? Ik liep gewoon en ik zag mijn auto verderop staan. Ik dacht eraan om naar huis te rijden en mijn boek te gaan lezen,' ging ik door. Ik wist dat ik weer aan het ratelen was. 'Ik hoorde iemand kreunen en het was alsof ik geen controle over mijn

voeten had. Ik stopte en keek naar rechts. Daar was een steegje en daar zag ik ze.’

Colton stak zijn arm uit en pakte het dossier op. Hij sloeg het open. Zijn wenkbrauwen trokken samen terwijl hij het las. ‘Je zei dat je drie mensen zag.’

‘Ja. Er was een man die er gewoon bij stond. Hij had... hij had een litteken op zijn gezicht en geblondeerd haar. De andere man, die met het pistool, had een kaalgeschoren hoofd en een grote tatoeage op zijn arm. Ik weet niet wat voor tatoeage. Het was te donker. Het spijt me.’

Hij keek naar me op, zijn blik ging over mijn gezicht. ‘Dat is niet erg. Je zei tegen de agent dat je ze wel zou herkennen, toch?’ Toen ik weer knikte, lachte hij gespannen. Niet die grote warme glimlach die hij had toen we nog pubers waren. Deze leek er in de verste verte niet op. ‘Ze zijn op dit moment wat politiefoto’s van verdachten die op jouw beschrijving lijken aan het verzamelen. Dus daar lopen we zo even doorheen.’ Hij pauzeerde even en leunde achterover. ‘Hoe vaak heb je het pistool horen afgaan?’

‘Eén keer. Nee. Twee keer,’ zei ik. Rechercheur Hart schreef iets op in een klein notitieboekje dat hij ergens vandaan had getoverd. ‘Hij schoot... hij schoot op die man in het steegje, en ik liet mijn sleutels vallen, alsof ik een debiel was. O!’ Ik sloeg mijn hand voor mijn mond. ‘Het spijt me.’

Coltons blauwe ogen lichtten op. ‘Schat, we horen hier wel ergere dingen dan “debiel”’.

‘Daar heeft hij helemaal gelijk in,’ voegde Hart er droog aan toe.

De glimlach die op mijn gezicht verscheen, voelde zwak en broos aan. Ik had nooit gedacht dat Colton me nog eens schat zou noemen. Nou ja, ik had ook nooit verwacht dat ik tegenover hem zou zitten.

Ik moest me concentreren, maar dat was lastig. De adrenaline was allang uit mijn lijf verdwenen en het was al veel later dan mijn

normale bedtijd van halftwaalf. ‘Eh, nadat ik mijn sleutels had laten vallen, draaide de man met het pistool zich naar me toe. Ik zag hem. Hij... hij zag mij.’ Ik kneep hard in de zakdoek terwijl de paniek in mijn borst omhoogkwam. ‘Ik draaide me om en rende weg. Hij moet op me hebben geschoten, maar hij miste. De kogel raakte een gebouw vlakbij.’ Ik ging met mijn hand naar mijn wang en liet hem toen gelijk weer in mijn schoot vallen. ‘Ik bleef rennen en toen knalde ik tegen die man op.’

Rechercheur Hart stelde nog wat vragen. Of ik wist of ze in een auto waren gestapt? Nee. Was er een naam gezegd? Niet dat ik me kon herinneren. Zeiden ze nog wat tegen de man die was neergeschoten? Geen idee.

Uiteindelijk stond hij op en verliet de kamer om de foto’s op te halen waarnaar ik moest kijken. Ik was alleen met Colton.

Elk ander moment zou ik waarschijnlijk zijn doodgegaan van de zenuwen, maar op dit moment merkte ik hem niet eens op. Het enige wat ik wilde was naar huis gaan en deze avond vergeten. ‘Abby?’

Ik keek langzaam op bij het horen van mijn naam. Zijn stem was diep en nors – een ochtendstem.

Hij leunde mijn kant op en legde zijn armen op de tafel. Zijn onderarmen waren bedekt met korte, donkere haartjes. De paar keer dat ik hem de afgelopen jaren had gezien, was ik niet zo dicht bij hem geweest. Ik kon nu de kleine verschillen zien tussen de Colton die ik van een afstandje had bewonderd op de middelbare school en de man die nu voor me zat, zo’n tien jaar later. Rondom zijn ogen hadden zich kleine lijntjes verzameld. Zijn kaak leek strakker en die lichte stoppels waren nieuw.

Maar wel sexy.

Ik moest gewoon maar ophouden met denken.

‘Weet je zeker dat het wel gaat, Abby?’ vroeg hij en de oprechte bezorgdheid klonk in zijn stem door.

Ik schudde langzaam mijn hoofd terwijl er een rilling over mijn rug liep. ‘Ja. Nee? Het spijt me. Ik ben zo moe.’

‘Dat begrijp ik.’ Hij keek naar de deur terwijl hij zijn schouders bewoog, alsof ze stijf waren. ‘We brengen je zo naar huis.’

Ik zakte onderuit in de stoel en zuchtte. ‘Ben je net aan je dienst begonnen of...?’

Colton keek me met zijn blauwe ogen aan. ‘Ik ben meestal om acht uur klaar, maar we werken niet met vaste diensturen als het gaat om moordzaken. Dit was ons weekend.’

‘Sorry,’ fluisterde ik en fronste toen. ‘Ik weet niet eens waarom ik sorry zei. Het zal vast moeilijk zijn zo lange dagen te maken en dan ook nog oproepdiensten te hebben.’

‘Dat zal vast zo zijn voor degenen met een gezin.’ Hij trok zijn mondhoek op en ondanks de nare situatie maakte mijn hart een sprongetje. Hij stak zijn ringloze linkerhand op. ‘Ik ben duidelijk niet getrouwd, dus ik zou het niet weten.’

Ik dacht aan die mooie blonde vrouw met wie ik hem in de bioscoop had gezien. ‘Geen vriendin?’ Mijn ogen schoten open. Vroeg ik dat echt?

Die halve grijns werd groter, waardoor ik een kuiltje in zijn wang ontdekte. ‘Nee. Niet echt.’

Niet echt? Wat had dat in vredesnaam te betekenen? En maakte het wat uit? Nee. Helemaal niet. Ik keek weer naar de tafel. Er ging een moment voorbij en ik wist niet wat ik moest zeggen. Het was er gewoon uit gekomen en nu wilde ik een ander onderwerp. ‘Ik heb nog nooit iemand zien doodgaan. Nooit het leven uit iemand zien stromen. Ik heb met de dood geleefd. Met mijn ouders en toen met Kevin, maar...’ Ik had mijn man gezien nadat hij was overleden. Hij was een bleke, wasachtige versie van zichzelf en hoe traumatiserend dat ook was, het was niets vergeleken met het zien hoe iemand stierf. ‘Ik zal deze avond nooit vergeten.’

‘Dat klopt,’ zei hij en ik keek hem aan. ‘Ik zal niet tegen je liegen.’

Dit blijf je meedragen. Het is niet makkelijk om de dood zo te zien. Het is iets donkers wat je niet kunt begrijpen en niet kunt uitleggen.'

Dat was zo waar. 'Heb je het vaak gezien?'

Hij hield zijn hoofd schuin. 'Ik heb genoeg gezien, Abby. Genoeg.'

Ik wilde bijna weer sorry zeggen, maar ik hield me in. Het was een verschrikkelijke gewoonte van me. Sorry zeggen voor dingen waar ik geen invloed op had. Nu had ik geen idee wat ik tegen hem moest zeggen.

'Ik moet het je nog een keer vragen,' zei hij. Alle zachtheid was uit zijn ogen verdwenen, ze leken nu wel van ijs. 'Weet je zeker dat je hun namen niet hebt gehoord?'

'Die ene gast was aan het praten, die ene met het litteken, maar ik hoorde niet wat hij zei. Ik was te... geschokt door wat ik zag. Ik zou willen dat ik het gehoord had, maar ik kreeg de indruk dat hij... Ik weet het niet.'

'Wat voor indruk kreeg je?' Hij leunde naar voren met een scherpe blik.

Ik wist niet zeker of ik gelijk had of dat het gewoon een gevoel was. Ik draaide wat in mijn stoel. 'Ik had het idee dat hij het niet helemaal juist vond wat er gebeurde. Hij leek van streek. Alsof hij zijn handen in zijn haar had. Op deze manier.' Ik tilde mijn handen op en woelde ermee door mijn halflange haar. 'Hij leek van slag. Ik weet dat dat niet veel is...'

'Nee, dat is heel goed, dat is zeker wel van belang.'

'Hoe dan?'

Colton lachte gespannen, zonder kuiltje. 'Als hij zich niet op zijn gemak voelde, heb je kans dat hij zich tegen degene die schoot kan keren.'

'O.' Dat klonk logisch.

Hij was even stil. 'Wat een verschrikkelijke manier om elkaar weer tegen te komen, hè?'

Ik keek hem aan met een minder geforceerde glimlach. ‘Ja. Niet de beste omstandigheden.’ Ik stopte mijn haar achter mijn oor. Ik begon te geeuwen, uitgeput van vermoeidheid, maar dat deed pijn omdat mijn gezicht vertrok. ‘Au.’

Colton was opeens dichterbij gekomen en voor ik het wist, rook ik zijn geurtje. Het was fris en deed me aan de berglucht denken. Hij haakte een vinger onder mijn kin, waar ik van schrok. Zijn aanraking was verbazingwekkend teder. Die zachtheid was weer terug in zijn blik.

En het was zo lang geleden dat ik zo intiem was aangeraakt.

Om de een of andere reden begonnen de tranen in mijn keel te branden. Natuurlijk waren er genoeg redenen waarom ik hysterisch zou kunnen gaan janken, maar het laatste wat ik wilde, was bij Colton huilen.

Ik wist dat ik me zou moeten terugtrekken omdat zijn geruststellende aanraking te veel was. De muur die ik om die dreigende doodsangst heen had opgetrokken, begon langzaam in te storten.

‘Die man... die moordenaar? Die zag me,’ herhaalde ik met gedempte stem. ‘Als ik hem kan beschrijven, kan hij mij beschrijven.’ Mijn stem brak een beetje. ‘Dat is angstaanjagend.’

‘Ik weet hoe eng dat kan zijn, maar vertrouw me, Abby.’ Die harde gloed was weer terug in zijn ijzige ogen terwijl hij zijn hand langzaam bewoog en met zijn duim over de kleine sneetjes wreef. ‘Ik zorg dat je veilig bent.’

Abby wordt teruggeworpen naar haar tienerjaren als ze plotseling oog in oog staat met Colton Anders. Als jong meisje keek ze van een afstandje naar hem op school en zwijmelde ze weg bij deze knappe jongen. Nu is ze 28 jaar. Ze is ouder en wijzer – denkt ze. Bovendien is ze in shock omdat ze een moord heeft gezien én is ze volledig gefocust op haar werk. Aan relaties doet ze niet meer sinds haar man Kevin op tragische wijze om het leven is gekomen.

Maar dan is daar Colton. Hij leidt het onderzoek naar de moord waar zij getuige van was en zo brengen ze steeds meer tijd met elkaar door. Abby komt erachter dat ze nog steeds in staat is om van een man te dromen. Of ze ook meer kan dan dat, betwijfelt ze echter. Colton daarentegen gaat er helemaal voor.

Deze novelle *Droom van mij* is een deel van de populaire **WACHT OP MIJ-serie** van **Jennifer L. Armentrout**. Er komen allerlei personages en plekken terug uit andere boeken in de serie, dus fans kunnen hun hart ophalen. Als je de serie nog niet kent, is *Droom van mij* een perfecte kennismaking.



NUR 340



Z&K

www.zomerenkeuning.nl